

ಕೆಡುಕಿನ ಅರಿವು, ಕಲಿಕೆಗೆ ನೆರವು

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಮಂಗಳೂರಿನ 'ಪ್ರಜ್ಞಾ ಕೌನ್ಸಿಲಿಂಗ್ ಸೆಂಟರ್' ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಬಡವರಿಗೆ, ನಿರ್ಗತಿಕರಿಗೆ ಆಸರೆ ಒದಗಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಜ್ಞಾ' ಪಾತ್ರ ದೊಡ್ಡದು. ಪ್ರೊ. ಹಿಲ್ದಾ ರಾಯಪ್ಪನ್ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಈ ಕೇಂದ್ರವು, ನಿರ್ಗತಿಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಸರೆ ಒದಗಿಸುತ್ತ, ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುತ್ತ, ಅನೇಕ ಸಮಾಜಮುಖಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನಿರ್ಗತಿಕ ಮಕ್ಕಳು ಪುನರ್ವಸತಿ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳುವುದು, ಸಮಾಜಮುಖಿ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೂ ಕೈ ಜೋಡಿಸುವುದುಂಟು.

ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಸಮಾಜ ಸೇವಕರು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಸಭೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ. ಹಿಲ್ದಾ ರಾಯಪ್ಪನ್ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದರು. 'ಮಕ್ಕಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅವರ ತಲೆಗೆ ತುಂಬಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಧೋರಣೆ ಅಲ್ಲ. ಒಂದು ಕುಟುಂಬವು ಸಮಾಜದ ಕಂಬವಿದ್ದಂತೆ, ರಸ್ತೆ, ನೀರು, ಶಿಕ್ಷಣ ಸೇರಿದಂತೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಲಾಭ ಪಡೆಯುವ ಆ ಕುಟುಂಬವು, ಸಮಾಜದ ಓರೆಕೋರೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತ, ಕೈಲಾದಷ್ಟು ನೆರವಾಗುವ ಮೂಲಕ ಒಟ್ಟು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಹೊರಬೇಕು. ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರನ್ನು, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗವಿಕಲರಿದ್ದರೆ - ಅವರನ್ನು, ಅಥವಾ ಮಾನಸಿಕವೋ,

ದೈಹಿಕವೋ ಆದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿದ್ದ ಜನರಿದ್ದರೆ ಅಂತಹವರನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡು ಬದುಕುವುದು ಆ ಕುಟುಂಬದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ತಿಳಿಸಿಹೇಳಬೇಕು.' ಇದು ರಾಯಪ್ಪನ್ ಅವರ ಮಾತಿನ ಸಾರ.

ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರು, ಅಲ್ಟಿಮರ್ ಅಥವಾ ಬೇರಾವುದೇ ಗಂಭೀರ ಸಮಸ್ಯೆ ಇರುವವರು ಅಥವಾ ಅಂಗವಿಕಲರನ್ನು ಕೆಲವು ಮನೆಗಳವರು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಪುನರ್ವಸತಿ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿ ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಫಲವಾಗಿಯೇ ಬಸ್‌ನಿಲ್ದಾಣಗಳಲ್ಲಿ, ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣಗಳಲ್ಲಿ, ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತಿಕರು ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತಾರೆ. ಮನೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೇವಲ ಕಟ್ಟಡವಾಗದೇ ಸದಸ್ಯರ ನೋವು ನಲಿವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಅಹಿತಕರ ನಡವಳಿಕೆ ಅಥವಾ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತಾಳ್ಮೆ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಹಿಂದೆಲ್ಲ, ಕೂಡು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸು ನಿಯಂತ್ರಣ ಮನೆಯ ಮುಖಂಡರ ಬಳಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಮುಖಂಡರೇ ರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದೇ ಮಗುವಿದ್ದಾಗ, ಈ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ಪಾಠ ಅವರಿಗೆ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೋ ಒಮ್ಮೆ ಊರಿಂದ ಬರುವ ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿ, ಅಂಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಸರು ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಚಾವಡಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಮಗು 'ಇಶ್ಶೀ' ಎಂದು ಮುಖಿ ಕಿವುಚುತ್ತದೆ. ವೀಳ್ಳೆ ತಿಂದು, ಫಳಫಳ ಹೊಳೆಯುವ ಬೆಳ್ಳಗಿನ ಬೇಸಿನ್ ಮೇಲೆ

ಪಿಚ್ಚನೆ ಉಗಿಯುವ ಅಜ್ಜನನ್ನು ಕಂಡು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳು ಗಂಡನೊಡನೆ, 'ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಇದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಬೆಳೆದರೆ, ಅವನು ಶಿಸ್ತೇ ಇಲ್ಲದ ಹುಡುಗ ಆಗುತ್ತಾನೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ದಶಕದ ಹೊಸ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಒಳಿತಿನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಗ್ರಹ ಒಂದು ಗುಲಗುಂಜಿ ಜಾಸಿಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಿಯ ಯಡವಟ್ಟನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕು, ಧಾರಾವಾಹಿಗೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದ ಅಜ್ಜನೊಡನೆ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ. ಕೆಟ್ಟ ಪದಗಳಲ್ಲೇ ಅಜ್ಜಿ ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, 'ಅವರು ಶಾಲೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ಮಾತು ಹಾಗಿದೆ. ನೀನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯಲಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಡ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುವಾಗ, ಪುಟ್ಟ ಅಥವಾ ಪುಟ್ಟಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಮೂಡುತ್ತದೆ; ನಮ್ಮಜ್ಜಿಯನ್ನು ನಾವೇ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅವರು ಹೇಗಿದ್ದಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಪಾಠವೂ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸರಳವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮವರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತಾಳ್ಮೆಯ ಪಾಠವೊಂದು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ದೊರೆಯಬೇಕು ಅಲ್ಲವೇ.

'ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಒಳಿತನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂಬ ಹಮ್ಮು ಒಳ್ಳೆಯ ಪೇರೆಂಟಿಂಗ್‌ನ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡು ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುವ ಕಲಿಕೆಯೇ ಮನೆಗೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಒಳಿತು.